

Недоступен ни однин перевод.

Асосгузори сулҳу Ваҳдати миллӣ- Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар Паёми имсолашон ба Маҷлиси Олии кишвар ҳимояи марзӯи буми кишвар ва ҳифзи амнияти давлату миллатро масъалаи аввалиндараҷа ва ҳаётан муҳим қайд карданд ва сохторҳои қудратӣ, фаъолон ва аҳли ҷомеаи Тоҷикистонро барои хушро зирак будан, таъмини волоияти қонун, тартиботи ҳуқуқӣ ва ҳифзи суботу оромии ин сарзамин дастур дода буданд.

То имрӯз якҷанд воҳӯриҳо бо соқинони шаҳр бобати масъалаи пешгирии даст задани ҷавонон ба амалҳои номатлуб, алалхусус шомилшавии онҳо ба ҳизбу ҳаракатҳои тундгаро ташкил намудем ва ҳамзамон тариқи рӯзномаи маҳаллии «Навиди Истиқлол» якҷанд мавод нисбати ин масъала рӯи ҷоп омадааст.

Айни замон дар ҳудуди Ҷумҳурии Тоҷикистон фаъолияти гурӯҳҳо ва ҳизбу ҳаракатҳои террористӣ ва экстремистии «Ал-Қоида», «Салафия», «Ҳизбуттаҳрир», «ҳаракати исломии Ўзбекистон», «Толибон», «Ансоруллоҳ», «Ихвонулмуслимин», «Лашкари Тайиба» «Давлати Исломи», «Таблиғ», «Ҳизби исломии Туркистон», «ХНИТ» ва ғайраҳо манъ қарда шудааст. Зеро ин гурӯҳҳо ҷавонро тариқи барномаҳои интернетӣ ва махсусан дар дигар кишварҳо барои даст задан ба амалҳои номатлуб ҷалб намуда истодаанд. Барои ҳамин бори дигар ба ҷавонон ва умуман аҳли ҷомеа мурочиат менамоем, ки шомилшавӣ ба ҳизбу ҳаракатҳои тундрав бар зарари ҳуди эшон ҳаст ва ин ҳаракатҳо инсонро аз дину диёнат ва одобу одамгарӣ бурун месозанд. Дар таҷриба ҳаст, ки аксари шомилшавандагон ин ҳаракатҳо нафарони камтаҷрибаву бесавод ва бемаърифат ҳастанд.

Менигарем ба ҳолатҳои имрӯзаи ҷаҳони муосир, хусусан ба созмон додани гурӯҳҳо, ҳизбҳои динӣ. Магар дини Ислом ба ҳизб ниёз дорад, албатта не, талаботи ин дини пок, танҳо ҷуноне, ки дар боло зикр қардам ягона ҳаст барои ҳамаи мусалмонҳои олам. Ин мисоли оддӣ ҳаст. Ин гурӯҳҳо ва ҳизбҳои ба ном исломӣ инсонҳоро, ки ҳама офаридаи як Худой ҳастанд ба табақаҳо ҷудо намуда истодаанд, баъзеро ғайри дин, баъзеро қофир, дигарро фалон басмадон. Пас ҷаро ҳуд ба амалҳои номатлуб даст мезананд? Ин пасипарда хиёнатҳоро Худой нахоҳад бахшид.

Бояд ҷавонон донанд, ки вақте нафаре Шуморо ба «роҳи рост» ҳидоят менамояд, сад дар сад ӯ ҳуд аз ин роҳ безор аст, бо гумроҳ намудани Шумо ӯ пул қор мекунаду ҳалос, аммо Шумо ҳуб бояд донед, ки барои пурсиши баъзе суолҳо дар доираи дин Шӯрои

уламои кишвар, муассисаи тахсилоти олии динӣ фаъолият менамояд, ё нафарони масъул дар масҷидҳои чомеъ фаъолият менамоянд аз онҳо пурсон шавед.

Як муаммои дигар ин аз мухочират «мулло» баргаштани бархе аз чавонон мебошад. Лозим ба кайд аст, ки дар кишварҳои бузург майнавайронкунакҳо зиёданд ва чавони бетачриба зуд дар доми онҳо меафтад. Падару модарони гиромӣ бояд ҳар рӯз аз аз қору фаъолияти фарзанди хеш, ки дар мухочират аст пурсон шаванд, зеро айни замон дар восита бо бархе аз шабакаҳои иртиқои интернетӣ ки истифодаашон мамнӯъ гардидааст мутассифона чавонон ворид мегарданд ва як сабаби асосии гумроҳ гардидани онҳо ҳамин муаммо аст.

Бояд сари ҳар ҳарф бо фарзанд аз одоби нақӯ доштан, ватандӯстӣ, инсондӯстӣ ва дигар амалҳои мақбул дархост кардан амри қарзии падару модар аст ва дар ин замон таҳаввулоту вазъи қунии ҷаҳони муосир диққати махсус зоҳир кардан зарур аст. Фардо дер хоҳад шуд.

Вазифаи ҳар фарди ҳудӯро ҳудӯносо ва ояндабин аз он иборат аст, ки ҷиҳати пешгирии ин амалҳои номатлуб саҳми фарзандии хешро гузорад, бо сохторҳои қудратии кишвар дар самти мубориза бо терроризм ва экстремизм ҳамкории судмандро ба роҳ монанд, ватанашро дӯст дорад, муқаддасоти миллию давлатиро ҳифз намояд ва асосан зиракии сиёсиро аз даст надиҳад. Танҳо бо ин роҳ мо метавонем садди роҳи муаммоҳои фаромиллӣ гардем.

Танҳо мо фаъолону аҳли ҷомеа ва падару модаронро зарур аст, ки барои тарбияи ҳамаҷаҳаи ин қишри ҷомеа кӯшиши беш аз беш диҳем ва баҳри пешгирии даст задани чавонон ба амалҳои номатлуб, махсусан шомилшавии онҳо ба ҳизбу ҳаракатҳои иртиқӣ ва террористиву экстремистӣ ҷораҳои муассир андешем.

Маҷуди ҳудӯро бо суҳанони гуҳарбори Асосгузори сулҳу Ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон меҳоям ҷамъбаст намоям, ки гуфтаанд: «Вазифаи ҳамаи мо, ки мардум ва ҳусусан наврастони чавононро аз вазъи ғурӯҷарову ғурӯҷаровисӣ ҷаҳон ҳабардор қунем, онҳоро ба роҳи рост ҳидоят намоем, ва як масъалаи ниҳоят муҳимро ҳамаҷа талқин созем, ки дар ҷунин шароит ҳифзи манфиатҳои давлату миллат, сулҳу оромӣ ва суботи сиёсӣ, таҳкими Ваҳдати миллӣ вазифаи ҷонӣ, қарзии фарзандӣ ва рисолати шаҳрвандии ҳар як фарди бонангу номус мебошад». Ин рисолатро мо вазифадорем ба ҷо орем.

Прокурори шаҳр,
мушовири адлияи дарачаи 1
Насриддинзода Н.М.